

Kim Behnke (FP):

Også dette forslag en er lille pose blandede bolsjer, som ministeren lægger frem foran os.

Jeg skal på Fremskridtspartiets vegne sige, at den bestemmelse, ministeren lægger op til, nemlig at disse bindende forhåndsbeskeder fra ligningsrådene nu skal udvides til at gælde nogle flere områder, har vores fulde støtte og sympati. Selve den adfærd, at borgeren går ned og spørger først, skal man selvfølgelig »præmiere« ved, at vedkommende kan få et stykke papir med hjem og have tillid til, at det også vil være gyldigt, når selvangivelsen afleveres og aktiviteterne er blevet gennemført.

Det punkt, debatten mest har drejet sig om, og som jeg også vil bruge mest tid på, er spørgsmålet om, hvorvidt skatteborgeren skal have mulighed for at få refunderet de omkostninger, der måtte være ved at føre skattesager. Jeg skal ikke trætte med at referere den debat, vi havde tidligere i samlingen, hvor bl.a. Fremskridtspartiet havde fremsat et forlag om, at borgerne skal have fuld dækning for de omkostninger, de har haft ved at føre en skattesag, hvis de vinder sagen.

Det, jeg kan læse ud af forslaget her, er, at skatteministeren sådan set lægger op til, at borgerne også kan få nogle af deres omkostninger dækket, hvis de taber sagerne, og det synes jeg selvfølgelig er et interessant synspunkt. Jeg forstår ministerens argumentation sådan, at borgeren ikke skal afholde sig fra at få sin retsstilling prøvet; men efter vores mening må det være sådan, at den skatteborger, som vinder en sag, skal have alle omkostninger dækket 100 pct. Ministeren skriver også i sin fremsættelsestale:

»Det er min opfattelse, at det principielt ikke skal være forbundet med væsentlige udgifter at få prøvet sin ret i det administrative klagesystem.«

Ja, hr. minister, det er præcis sådan, det skal være: Hvis man går hen og vinder over skattemyndighederne, må konsekvensen være, at man får dækket de udgifter, man har haft!

Så vil jeg gå over til det synspunkt, SF havde om, at hvis der sker det modsatte, ja, så skal borgeren betale de udgifter, der har været for det offentlige. For det første kan det være svært at gøre op. Vi skal huske på, at den offentlige repræsentant – som kan være personificeret i den lokale skattemyndighed, men lige så godt kan være Landsskatteretten – har jo den samlede offentlige administration i ryggen. Der er hundredvis eller tusindvis af embedsmænd,

som kan sættes i sving for at hjælpe med til at vinde denne ene sag over en skatteborger. Det er det fuldstændige ubalanceforhold, der er mellem borgeren og den offentlige administration, som gør, at vi skal have styrket borgerens rolle og position, og derfor er jeg også glad for ministerens bemærkninger om, at formålet med dette lovforslag er at styrke borgerens retssikkerhed. Det må være sådan, at hvis man føler sig krænket i disse skatteforhold, skal man have mulighed for at få sin sag prøvet. Der er mange mennesker, der taber de her sager, og så må konsekvensen selvfølgelig være, at de betaler deres skat osv.

Om der i nogle af disse sager også skal kunne udbetales en godtgørelse af nogle af de omkostninger, der har været, er jeg da indstillet på, at vi kan diskutere. Der bør selvfølgelig indgå et klart skøn, men i de sager, hvor borgeren vinder, skal der være 100 pct. refusion, og her er det vores opfattelse, at det nemmest kan gøres med en fradragsordning. Nu ved jeg godt, at ministeren og specielt Socialdemokratiet er allergisk over for den tanke, og det fremgår også af bemærkningerne, at det vil man slet ikke være med til. Men bevares, den store æske skal vi nok ikke åbne i denne her anledning.

Jeg skal derfor på Fremskridtspartiets vegne give tilslutning til intentionerne i lovforslaget; men jeg håber, at vi under udvalgsarbejdet kan få det rettet til, så der i de sager, hvor borgeren vinder, bliver 100 pct.s refusion. Selvfølgelig skal der være det.

Frank Aaen (EL):

Enhedslisten er i det væsentligste positiv over for lovforslaget, men der er dog to ting, som vi stiller os lidt kritiske over for.

Det ene punkt er spørgsmålet om, at tilskud fra almennyttige fonde til dækning af udgifter i forbindelse med en skattesag skal være skattefrie. Vi kan for det første overhovedet ikke lide den form for tilskudsgivning gennem skattefritagelse. Men er det ikke også urimeligt, at den borger, der er så heldigt stillet at få nogle til at betale for sig, i virkeligheden får et større tilskud fra det offentlige, nemlig marginalskatten – altså typisk over 60 pct.s tilskud – hvorimod den, der ikke har nogen til at betale for sig, får et offentligt tilskud svarende til det, der foreslås her, nemlig den ligningsmæssige værdi? Jeg synes, det er en urimelig fordel oveni til dem, som får det tilskud, så jeg vil foreslå, at der laves ens regler for alle, dvs. med tilskud til alle og selv-